

FØROYA SOSIAL-DEMOKRATUR

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BROÐURSKAPUR

Nr. 51.

Lýsingaprisur fyri min. 12 oyru á
1. síðu, 10 oyru á 3. og 4. síðu

Leygardagin 22. desember 1945.

Bladið verður bílagt á posthúsinum, og
kostar kr. 2,00 + porto um fjórðingsárið

19. árg.

Kirkjuklokkan ringir

Tá ið Asmundur kom inn, vendi mamma hansara, Annika, sær við, hon hevði klovan í hondini, tí hon hevði skórt upp í eldin. — Annika var stórt fólk, størri enn konufólk vanligt eru. Andlitið var eisini stórskorið, hóast hon tó kundi sigast at vera meira vakurt fólk. Nösín var long, og kinnbeinini heldur høg, eisini pannan var høg, og tá ið hárið altíð var greitt afturá, sýndi hon seg hægri, enn hon verunliga var. Tað vóru ongar mjúkar ella linar linjur í andlitsskapinum. Og tá ið hon so hevði glitrandi svart háir, og altíð gekk í svörtum klæðum, bæði svart turriklæð, svartar sokkar og svartar tveinigir, kom hetta álvarsliga og stranga enn meira fram. Asmundur mintist frá óvitanum, hvussu tað var at halda í hondina á henni. Tá ið tey fóru í kirkjuna, leiddi hon hann altíð. Hon hevði so stóra hond og langar hóast ikki endiliga turrar fingrar, tað kendist eingin bleytur hiti úr hondini, sum tað kann vera úr konufólkahondum, men ein slík trygg kensla fór iggjøgnum hann, eins og ein gongur iggjøgnum illgongt berg og hevur okkurt álitandi at halda í ella styðja seg at. —

„Einki fannst tú heldur hesa ferðina?“ spurdi hon og legði klovan frá sær í óskuskuffuna og setti seg á beinkin við eldin.

„Nei, eg bar ikki eyga við nakað slag.“ svaraði sonurin og legði vottirnar á komfyrin.

„Vart tú eisini úti í Gjönni og yviri undir Bökkunum?“ tók hon í aftur at spyrja.

„Ja, eg var í hvørjum vika og hugdi og rannsakaði undir hvørjum steini.“ málið á soninum ljóðaði heldur troyst og ótolið. „Men har var einki at siggja. Eitt sneisapetti var alt, eg fann...“ Eg vænti ikki, teir reka upp aftur. Streymurin man hava drigið teir frá landi. Jenis hevur eisini verið og leitað í dag. Eg mótti honum undir Bökkunum, og hann hevði heldur einki sætt... ikki eina hugvu ella eitt klædnappag. Tað er nú merkiligt kortini, at einki skal vera rikið upp.“ Hann fór at lata seg úr klæðunum, tí hann

var vátur. Mamman svaraði einki. Hon sat bara og stardi eina stund við hondunum niðri í fanginum. So reisti hon seg og fór at seta ketilin útá at fáa honum drekka. — Tað var eftir líkinum á bróðurinum, Tóra, Asmundur hevði verið og leitað. Teir vóru umkomnir fyri lend-ingini. Tað hevði verið brim, og báturin var holvdur, beint sum teir skuldu leggja at landi. Fimm manns vóru á bátinum. Teir tveir vóru bjargaðir, men hinir vóru deyðir, og eingin hjálp var møgulig at fáa teim-um. Hin eini rak á land alt fyri eitt, men hinir tveir, Tóri og ein annar unglingi, vóru ikki funnir enn, hóast øll bygðin hevði verið við strondina í heilum bæði dag og nátt.

Tá ið Annika fekk boðini, at sonurin var umkominn, gjørdist hon ikki ógvuslig, sum hugsandi kundi vera. Hon var annars ikki ógvuslig av lyndi. Kanska var hon eisini herd at taka móti slíkum tíðindum, pápi hennara var farin soleiðis, og maðurin var eisini deyður á sjónum. Aftur á móti strongdi hon á og bað Gud um, at hann skuldi senda sær líkið aftur. Hon vildi hava tað í vigda mold, og tað sýntist henni ikki berandi, at hesin yngri sonurin skuldi rekast í sjónum og ikki leggja beini á landjörðina. Hon hevði tí hvørja lotu, síðan skaðin hendi, eggjað hinum soninum, sum eftiri var, Asmundi, at ganga við strondina og vita, um ikki beiggin á nátt ella degi slongdist upp aftur. Og hóast tað ikki vóru honum so lætt spor at fara, so hevði hann tó ikki viljað sýtt modurini hesa bóina, men var farin hvørja ferð, hon hevði orðað um tað. Tað var ikki tí, at hann ynskti av fullum huga, at bróðurin skuldi reka upp aftur. Men henda hendingin hevði gjørt alt so óunnligt. Vegir og skot vóru eins og fyllt á tremur við óunnileika, tað var sum ikki fólk men andir gingu gjøgnum bygðina. Og tá ið hann við lykt gekk niðri við strondina og lýsti og kálaði inn undir steinarnar og í hvørja gjótu, var

tað honum sum alt tað dulda og óunnliga úr tí myrka sjónum liðandi skreið inn at landinum. Brimsuðið og alduskvatlið dun-aðu í oyrunum og umskapaðust til mannámál við ymsum skift-andi ljóði.

Alt tað, sum honum í upp-vökstrinum var frásagt um tær verur og tæy undarligu liv, sum eru uttan um okkum, og sum ikki er kjót og blóð og at verja seg móti, rann fyri hann. — Nú hann í kvöld fór at lata seg úr, kendi hann seg eisini so kropps-liga móðan og hevði haft hug at farið og lagt seg og fingið sær ein blund. Hann læt seg úr troyggjuni og fór eisini at fáa hosurnar niður av sær. Ketilin kókaði, og mamman fór at gera drekka og smyrja honum upp á ein bita. Hann hevði einki talað, síðan hann segði henni frá leit-ingini. Hon gekk bara still og myrk sum ein stórus skuggi og stákaðist ímillum. Persónur hennara legði so orðleysur ein sorgardám á alt rúmið. Tað var sum henda hendingin fór onga-tíð út aftur, men hevði tikið alt og lá bóldi oman á tí, hóast lítið var talað.

So var millummálin liðugur, og Asmundur fór at fáa sær. Hann setti seg við tað litla borðið, har hon hevði sett drekka, og meðan hann drakk, fór hon at hyggja eftir turum klæðum til hansara. Eitt hvassligt kava-æl fór at ringla móti rútnum, og vindurin í ælinum tók í húsini.

Knappliga hvukku hesi bæði tigandi fólkini og fóru at stara upp á hvørt annað.

Eitt knappligt kirkjuklokku-ljóð skar seg út í kvöldið og kom skiliga fram um ringlið frá ælinum og kóstini frá vindinum.

Einum kom alt fyri eitt í huga kirkjuklokkuna ein hátíðar-aftan, men henda hugsan fór, so snart sum hon kom, tí hetta var eingin hátíðaraftan, og hetta ljóðið kom so dáttliga inn í bygðakvirran, at sinnið gjørdist uppskakað og óttafullt. Tað var eins og ein skaðatilburður aftur var ringdur út um plássid.

„Jesus komi til min, er tað

ikkí kirkjuklokkan, ið ringir?“ sigur Annika og sleppur tí, hon hevur í hondini.

Asmundur setur koppin frá sær og leggur bitan á borðið. Andlitið trútnar, og hann setist at slota... Jú, har er klokku-ljóðið aftur so tyðiligt og tekur burtur øll onnur ljóð. Tað stæðgar á viðhvørt, eins og skal tað herða um tæy boð, tað vil bera. — Fellur so í aftur, útyvir hús-lonirnar og inn til eldin... „Tað kann ikki vera onkur, ið farin er upp í tornið og tikið hevur í klokkuna óart ella til stuttleika,“ heldur Asmundur, fer frá drekkanum og loypur út fyri dyr. „Elið er minkað. Dimmin á luftini sýgur seg eystureftir út ímóti fjardamunnum, og vest-anfyri lýsnar hann. Eins og ein blonk, djúp skál kemur undan vesturi á Eiðinum, og einstök kám stjórna sæst. Asmundur fer oman við húsinum, so at hann kann siggja kirkjuna. — Har stendur hon fyri seg sjálva, fjar og álvarsom og skilir seg burtur úr øllum hinum. Tornid og spirið dagast móti einum blonkum bletti, sum er komin á himmalskalið aftaná ælið. Hon er myrk og tómlig sum vanligt. Óunnilig og loyndarsom hjá tí einliga bygðafólkinum at hyggja at. Einstök fólk eru út-komin og standa tigandi og stara niðan móti teirri myrku kirkj-uni.

„Ringdi ikki kirkjuklokkan?“ spyr Asmundur.

„Hvussu er tað vorðið, er nakar onkur órindi har uppi og hevur tikið í reipið?“

„Jú, tað ringdi.“ svarar eitt av mannfólkunum. „Vit hoyrdu tað øll tyðiliga. Tað var einki at ivast í, at tað ringdi.“ tekur hann upp aftur og heldur á at stara niðan móti kirkjun.

„Tað var merkiligt,“ heldur eitt annað. „Kirkjan er myrk, og tornlúkurnar eru afturi. Hatta sýnist ikki at hava verið rættiligt klökkuljóð.“

So tagnar tosið. Øll standa bara og stara at hesum dimma, og loyndarsama bygningi, ið goymir so nógv, og haðani boð-ini kunnu koma úr øðrum heim-

GLEÐILIG JÓL ynskir Føroya Sosial-Demokraturnar øllum
úti og heima